

РЕЦЕНЗІЯ

кандидата юридичних наук, професора Брателя Сергія Григоровича на дисертацію Веклича Євгена Григоровича на тему «Адміністративно-правові засади організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України», подану до захисту в спеціалізовану вчену раду Національної академії внутрішніх справ на здобуття ступеня доктора філософії галузі знань 08 «Право» зі спеціальності 081 «Право»

Актуальність теми дослідження. Правоохоронна діяльність є складовим елементом державної політики, яка реалізується уповноваженими органами виконавчої влади через систему запобіжних, примусових, адміністративно-юридичних і силових заходів, спрямованих на охорону та відновлення публічного порядку і безпеки. Водночас правове регулювання виступає формою владного впливу на суспільні відносини, що здійснюється державою шляхом використання правових інструментів задля їх упорядкування, захисту та розвитку.

Трансформаційні процеси, що відбуваються в Україні на шляху до правової держави, охоплюють усі сфери суспільного життя та обумовлюють необхідність удосконалення діяльності органів державної влади, зокрема в секторі безпеки й оборони. У цьому контексті Національна поліція України виконує широкий спектр завдань, серед яких: забезпечення особистої безпеки громадян, охорона громадського порядку, протидія кримінальним правопорушенням, захист прав і свобод людини. В умовах сучасних викликів ключовим чинником підвищення ефективності поліцейської діяльності є впровадження цифрових технологій в управлінські процеси, зокрема на основі глибокого аналізу даних і прогнозування ризиків.

Ситуаційні центри Національної поліції України відіграють провідну роль у забезпеченні інформаційно-аналітичної підтримки стратегічного та тактичного управління. Стандартний цикл управління за участі Ситуаційних центрів передбачає: моніторинг оперативної обстановки, інформування керівництва, збір і аналіз даних, прогнозування можливих сценаріїв розвитку ситуації, моделювання загроз, постановку завдань, координацію дій між підрозділами

Національної поліції України та іншими суб'єктами сектору безпеки, оцінку ефективності ухвалених рішень. Такі Центри функціонують як організаційно-технічні комплекси, що ґрунтуються на сучасному інформаційному та програмному забезпеченні і забезпечують безперервне аналітичне супроводження управлінських рішень.

Особливу актуальність діяльність Ситуаційних центрів Національної поліції України набула у зв'язку зі збройною агресією РФ проти України (з 2014 року) та її ескалацією у 2022 році. Масштабні бойові дії, атаки на цивільну інфраструктуру, терористичні акти, значне ускладнення криміногенної ситуації в умовах воєнного стану вимагають від держави швидких, технологічно забезпечених рішень. У цих умовах Центри стали невід'ємною складовою системи управління безпекою в державі, забезпечуючи ефективну комунікацію, координацію та контроль в умовах багаторівневої загрози.

У цьому аспекті дисертаційне дослідження Є.Г. Веклича «Адміністративно-правові засади організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України» є актуальним і практично значущим.

Актуальність розглядуваної дисертаційної праці визначається необхідністю розроблення на підставі аналізу матеріалів практики та теоретичних положень адміністративного права та управління шляхів удосконалення діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України.

Отже, тема дисертації Є.Г. Веклича є теоретично і практично значущою, а її актуальність не викликає сумнівів.

Оцінка наукового рівня дисертації і наукових публікацій здобувача.

Об'єктивний аналіз обрання та ефективності застосування методів дослідження, визначених Є.Г. Векличем, дає підстави стверджувати про належний науковий рівень рецензованої дисертації. Зокрема, історико-правовий метод допоміг розкрити генезис становлення та розвитку Ситуаційних центрів Національної поліції України; логіко-семантичний та догматичний методи використано для дослідження теоретичних і нормативно-правових положень організації діяльності Національної поліції України, адміністративно-правового статусу

Ситуаційних центрів Національної поліції України; системний – для визначення механізму адміністративно-правового забезпечення діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України; структурно-функціональний – для розгляду особливостей організаційно-правової діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України, у тому числі при особливих правових режимах; контент-аналізу – дозволив виокремити права та обов'язки Ситуаційних центрів Національної поліції України, а класифікації – здійснити їх систематизацію; моделювання – при розробленні шляхів взаємодії Ситуаційних центрів Національної поліції України з іншими суб'єктами публічної адміністрації; порівняльно-правовий – задля узагальнення іноземного досвіду функціонування Ситуаційних центрів та формулюванні пропозицій щодо його використання у практиці діяльності Національної поліції України; формально-логічний метод виступив універсальним способом формування аргументів, висновків та пропозицій з удосконалення законодавчої регламентації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України; статистичний – з метою аналізу та узагальнення емпіричної інформації, яка стосується теми дослідження, а прогностичний метод окреслив перспективи діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України за допомогою адміністративно-правових засобів, у тому числі й в умовах воєнного стану.

Основні наукові результати дисертації викладені у шести наукових публікаціях, серед яких чотири статті – у виданнях, що включені МОН України до переліку наукових фахових видань з юридичних наук, а також у двох тезах, що опубліковані у збірниках матеріалів науково-практичної конференції та семінарі.

Зазначені публікації відображають обґрунтування отриманих наукових результатів відповідно до поставленої мети і завдань дослідження, а також задовольняють вимогу щодо опублікування не більше однієї статті в одному випуску (номері) наукового видання, що цілком відповідає умовам зарахування публікацій, наведених у списку публікацій здобувача за темою дисертації.

Для обґрунтування пропозицій і рекомендацій щодо організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України, автор проаналізував достатню кількість наукових джерел (265 найменувань).

Дисертація Є.Г. Веклича підготовлена відповідно до Цілей сталого розвитку України на період до 2030 року, затверджених Указом Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722/2019; Комплексного стратегічного плану реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023-2027 роки, схваленого Указом Президента України від 11 травня 2023 р. № 237/2023; Основних наукових напрямів та найважливіших проблем фундаментальних досліджень у галузі природничих, технічних, суспільних і гуманітарних наук на 2019-2023 рр., затверджених Постановою президії Національної академії наук України від 30 січня 2019 р. № 30; Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2020-2024 роки, затвердженої наказом МВС України від 11 червня 2020 р. № 454.

Новизна представлених теоретичних та/або експериментальних результатів проведених здобувачем досліджень, повнота викладу в опублікованих працях. Представлені здобувачем результати здійснених досліджень засвідчують їх наукову новизну. Зокрема, *вперше*:

– визначив адміністративно-правовий статус Ситуаційних центрів Національної поліції України як систему нормативно закріплених цільових, організаційних та компетенційних елементів, спрямованих на реалізацію поліцейських повноважень щодо охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку шляхом збирання, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні, адміністративні правопорушення, терористичні акти та інші події, а також забезпечення управління силами і засобами поліції в разі ускладнення оперативної обстановки, виникнення надзвичайних ситуацій або воєнного стану; обґрунтував необхідність правового закріплення функції оперативного реагування у Положенні про Ситуаційний центр Національної поліції України (2016 р.); розробив алгоритм діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України за умов правового режиму

воєнного стану; науково довів доцільність упровадження та реалізацію безпекової ініціативи у проєкті запропонованої національної концепції «Безпечна громада», на основі якого окреслені перспективні шляхи розвитку Ситуаційних центрів Національної поліції України, зокрема упровадження можливостей кримінального аналізу з використанням аналітичних технологій («штучний інтелект»; OSINT, One Login, FACE Recognition, Internet of Things Technologies, VideoAnalytics та ін.) як потужного інструменту збору, аналізу та використання відкритої інформації з різних джерел.

Автор *удосконалив* теоретичні положення щодо розуміння складових адміністративно-правового статусу Ситуаційних центрів Національної поліції України; розподіл функцій Ситуаційних центрів Національної поліції України на основні; спеціальні (добір та розстановка кадрів; прийняття оперативних рішень; прогнозування кризових ситуацій, ускладнень оперативної обстановки, планування дій по їх вирішенню; оперативне реагування на зміну обстановки та ін.); забезпечувальні (фінансове, інформаційне, матеріально-технічне забезпечення); систематизацію нормативно-закріплених завдань Ситуаційних центрів Національної поліції України на аналітичні, координаційні, інформаційні, оперативно-забезпечувальні, запобіжні, які визначають функціональну спрямованість діяльності та ін.

Дістало подальший розвиток критичне осмислення нормативно-правового забезпечення організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України, яке носить відомчий, підзаконний характер, що є однією з характерних відмінностей механізму адміністративно-правового регулювання.

Результати дисертаційного дослідження пройшли належну апробацію під час доповідей на міжнародних наукових конференціях, засіданнях кафедри адміністративного права та процесу Національної академії внутрішніх справ, а також були опубліковані у фахових виданнях України. Публікації сприяли реалізації поставлених у дисертації завдань, а напрацювання Є.Г. Веклича впроваджено в практичну діяльність та освітній процес.

Тому дисертаційне дослідження Є.Г. Веклича проведено на належному науково-методичному і методологічному рівнях, результати та положення наукової праці, що винесені на захист, відповідають вимогам щодо здобуття ступеня доктора філософії, є обґрунтованими і логічними, мають відповідний ступінь наукової новизни і практичне значення. Це дає підстави стверджувати, що здобувач цілком опанував методологію наукового дослідження та правильно її використав під час наукового пошуку щодо вирішення проблем організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України.

Наукова обґрунтованість отриманих результатів, наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Дисертація Є.Г. Веклича комплексним аналізом наукових напрацювань вітчизняних учених у галузі адміністративного права, національного законодавства, правоохоронної практики та іноземного досвіду, в якій визначено адміністративно-правові засади організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України, з урахуванням особливих порядків правового регулювання та умов воєнного стану. Низка результатів та висновків, що отримані в роботі, сформульовано вперше, вони логічні та мають належний ступінь наукової новизни, є обґрунтованими. Рекомендації дисертанта достатньо аргументовані та ґрунтуються на висновках дослідження.

Рівень виконання поставленого наукового завдання, оволодіння здобувачем методологією наукового дослідження. Є.Г. Веклич у дисертаційній роботі правильно використовував методи наукового дослідження, ефективно здійснював аналіз нормативно-правових актів з урахуванням специфіки діяльності Національної поліції України. Це дало змогу розробити теоретичні положення і науково обґрунтовані практичні рекомендації щодо удосконалення діяльності Ситуаційних центрів такого правоохоронного органу. Дисертант відповідально поставився до питання використання результатів власно проведеного емпіричного дослідження, статистичної інформації, ефективно опрацював інші дані соціологічних досліджень, що цілком сприяло реалізації поставлених наукових завдань і підтверджує опанування автором

компетенцій, необхідних для здобувача освітньо-наукового ступеня доктора філософії.

Теоретичне і практичне значення результатів дослідження. Теоретичні положення, висновки, пропозиції та рекомендації, які сформульовані у роботі, належним чином обґрунтовано й впроваджено в науково-дослідну роботу – при подальшому вирішенні проблемних питань, пов'язаних з дослідженням організації діяльності органів і підрозділів Національної поліції України; практичну діяльність Національної поліції України – для розроблення й удосконалення відомчих (міжвідомчих) нормативно-правових актів щодо збирання, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні, адміністративні правопорушення, терористичні акти та інші події, а також організацію забезпечення управління силами і засобами поліції в разі ускладнення оперативної обстановки, виникнення надзвичайних ситуацій або воєнного стану (акт впровадження Департаменту організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування Національної поліції України від 14.03.2025 р.); освітній процес – для підготовки підручників, курсів лекцій, навчальних і практичних посібників, методичних рекомендацій, тестових завдань і дидактичних матеріалів з курсів «Публічне адміністрування», «Управління в правоохоронних органах», «Стратегічне управління в публічній сфері», «Забезпечення законності в публічному управлінні» (акт впровадження Національної академії внутрішніх справ від 10.04.2025 р. № 39-ОП).

Оцінка змісту дисертації, її завершеності в цілому. Дисертаційне дослідження Є.Г. Веклича належним чином структуроване, містить анотацію, зміст, вступ, три розділи, висновки, список використаних джерел і додатки, загалом відповідає вимогам МОН України до оформлення дисертацій. У додатках до дисертації розміщено список опублікованих праць здобувача, акти впровадження результатів дисертаційної роботи, статистичні та аналітичні дані, результати проведеного опитування. Загальний обсяг дисертації становить 258 сторінок, із яких обсяг основного тексту – 205 сторінок.

Анотація. У стислій формі автор висвітлює тези дисертаційного дослідження, наводить ключові слова, зазначає перелік публікацій, у яких відображено основні результати представленого дослідження. Анотацію викладено українською і англійською мовами.

У **Вступі** обґрунтовано актуальність обраної теми дослідження, ступінь наукової розробленості проблеми; визначено зв'язок роботи з науковими програмами, планами й темами; окреслено мету, завдання дослідження, його об'єкт, предмет і використані методи; висвітлено наукову новизну отриманих результатів, їх теоретичне та практичне значення в практичній діяльності й освітньому процесі; наведено дані про апробацію результатів дослідження, структуру та обсяг дисертації.

У **розділі 1 «Теоретико-правові засади організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України»** констатовано, що генеза становлення та розвитку Ситуаційних центрів Національної поліції України тісно пов'язана зі створенням у 2015 р. нового правоохоронного органу європейського зразка – Національної поліції України, коли виникла необхідність у забезпеченні координації, аналізі, плануванні, контролі та узгодженості дій територіальних (міжрегіональних) органів, структурних (відокремлених) підрозділів поліції з реалізації державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони та захисту прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, а також надання поліцейських послуг.

Запропоновано адміністративно-правовий статус Ситуаційних центрів Національної поліції України розглядати як систему нормативно визначених цільових (мета, завдання, функції, принципи діяльності), організаційних (організаційна структура центру; розподіл повноважень; реалізація цільових елементів в поточному (плановому) та надзвичайному (позаплановому) режимах; порядок взаємодії з іншими суб'єктами владних повноважень) та компетенційних (права та обов'язки) елементів спрямованих на реалізацію поліцейських повноважень щодо охорони прав і свобод людини, протидії

злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку шляхом збирання, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні, адміністративні правопорушення, терористичні акти та інші події, а також забезпечення управління силами і засобами поліції в разі ускладнення оперативної обстановки, виникнення надзвичайних ситуацій або воєнного стану. До такого віднесено: I) цільовий блок: 1) мету діяльності, а саме: а) реалізація повноважень структурними підрозділів центрального органу управління поліції на основі їх взаємодії щодо охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку; б) збирання, аналіз та узагальнення інформації про кримінальні та адміністративні правопорушення, терористичні акти та інші події; в) забезпечення управління силами і засобами поліції в разі ускладнення оперативної обстановки, виникнення надзвичайних ситуацій або воєнного стану; 2) завдання, функції; 3) принципи діяльності; II) організаційний блок: 1) організаційна структура центру; 2) розподіл повноважень; 3) реалізація цільових елементів в поточному (плановому) та надзвичайному (позаплановому) режимах; 4) взаємодія між відділами й секторами Національної поліції України (внутрішня взаємодія); 5) взаємодія з іншими підрозділами та органами Національної поліції України, правоохоронними органами, а також з іншими органами державної влади й місцевого самоврядування (зовнішня взаємодія); III) компетенційний блок: 1) права та обов'язки центру; 2) права та обов'язки працівників; 3) реалізація прав та обов'язків щодо досягнення мети діяльності.

У розділі 2 «Механізм адміністративно-правового забезпечення діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України» до функцій Ситуаційних центрів Національної поліції України віднесено: а) основні; б) спеціальні (добір та розстановка кадрів; прийняття оперативних рішень; прогнозування кризових ситуацій, ускладнень оперативної обстановки, планування дій по їх вирішенню; оперативне реагування на зміну обстановки та ін.); в) забезпечувальні (фінансове, інформаційне, матеріально-технічне забезпечення). Окремо виділено функцію оперативного реагування як головну ціль діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України, позаяк такий

структурний підрозділ поліції є невід'ємною складовою виконання завдань НПУ за рахунок кримінального аналізу й оперативного формування більш обґрунтованих управлінських рішень. Вони містять інформаційний простір для ефективного моніторингу, прогнозування, прийняття рішень та контролю їх виконання, що дозволяє реалізувати новий формат управління в умовах жорсткого дефіциту часу та ресурсів, оцінювати можливі стратегічні, політичні, економічні, соціальні, екологічні ризики, які можуть виникати при різних сценаріях управлінських ситуацій.

Залежно від оперативної обстановки на території країни, обсягів заподіяних надзвичайною ситуацією наслідків, наявності сил і засобів поліції, необхідних для їх ліквідації, а також від отриманої інформації про загрозу або вчинення терористичного акту, Ситуаційний центр Національної поліції України виконує завдання в таких режимах: 1) поточному (плановому) – контрольована оперативна обстановка на території; наявність інформації про можливість виникнення надзвичайної ситуації або вчинення терористичного акту; введення в державі підвищеного ступеня готовності; 2) надзвичайному (позаплановому) – ускладнення (дестабілізація) оперативної обстановки на території; наявність інформації про загрозу або виникнення надзвичайної ситуації (стихійне лихо, аварії, катастрофи, епідемії, епізоотії, масові порушення громадського порядку та ін.), терористичного акту; введення в державі повного ступеня готовності; 3) воєнному – воєнні дії на території держави; введення в державі правового режиму воєнного стану; наявність збройної загрози; окупація територій; ракетні обстріли.

Окреслене концептуальне бачення правового забезпечення співпраці Ситуаційного центру Національної поліції України з іншими органами та підрозділами поліції, суб'єктами публічної адміністрації в Інструкції з організації взаємодії Ситуаційного центру Національної поліції України з іншими органами і підрозділами, в якій першочергово визначити стратегічну, досудову, внутрішню та зовнішню інформаційно-аналітичні форми взаємодії з виокремленням оперативних задач на кожній з них.

Розділ 3 «Напрями удосконалення діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України» науково доведено доцільність упровадження та реалізацію безпекової ініціативи у проєкті запропонованої національної концепції «Безпечна громада», на основі якого окреслені перспективні шляхи розвитку СЦ НПУ, зокрема упровадження можливостей кримінального аналізу з використанням аналітичних технологій («штучний інтелект»; OSINT, One Login, FACE Recognition, Internet of Things Technologies, VideoAnalytics та ін.) як потужного інструменту збору, аналізу та використання відкритої інформації з різних джерел.

Отже, дисертація Веклича Євгена Григоровича відповідає передбаченим вимогам і є завершеною науковою працею, результати якої вирішують актуальне наукове завдання.

Рекомендації щодо подальшого використання результатів дисертації у правозастосовній діяльності. Отримані результати дисертаційного дослідження Є.Г. Веклича, є важливим внеском у розвиток наукових знань за спеціальністю 081 «Право», їх рекомендовано використовувати в діяльності закладів вищої освіти, науково-дослідних розробках підрозділів, що здійснюють протидію злочинності, під час підготовки наукових публікацій, а також при плануванні досліджень у сфері адміністративного забезпечення органів і підрозділів Національної поліції України .

Зауваження щодо оформлення та змісту дисертації, запитання до здобувача. Під час вивчення дисертації Є.Г. Веклича звернуто увагу на деякі дискусійні положення, що потребують додаткового пояснення автора.

1. Дисертант обґрунтовано акцентує увагу на ролі Ситуаційного центру Національної поліції України у забезпеченні національної безпеки в умовах воєнного стану та вказує на важливість аналітичного компонента й цифрових технологій у кримінальному аналізі. Разом з тим, окремі твердження потребують уточнення або глибшої аргументації. Зокрема, положення щодо впливу Ситуаційних центрів на «стримування, локалізацію та відбиття воєнної агресії» видається надто узагальненим і не враховує межі компетенції Національної

поліції як цивільного правоохоронного органу, що не має прямої функції стримування зовнішнього збройного нападу.

2. Варто звернути увагу на певну спрощеність періодизації становлення Ситуаційного центру Національної поліції України, запропоновану дисертантом. У науковій роботі запропоновано поділ історичного розвитку Ситуаційних центрів Національної поліції України на три періоди – радянський, незалежний і сучасний – однак ці періоди не завжди мають чітке методологічне обґрунтування або об'єктивно виражені межі інституційної трансформації.

Зокрема, викликає сумнів віднесення діяльності штабних підрозділів радянського періоду до прямого етапу формування сучасної системи організаційно-аналітичного забезпечення поліції. Недостатньо проаналізовано, чи дійсно існує інституційна спадкоємність між радянськими штабними структурами з їх переважно карально-контрольною функцією і сучасними ситуаційними центрами, що покликані забезпечувати управлінську, прогностичну та сервісну діяльність поліції відповідно до стандартів демократичної правової держави.

Також бажано було б конкретизувати, яким чином нові підходи до координації, оперативного реагування та інформаційного управління в межах діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України забезпечують відхід від рудиментів командно-адміністративної моделі управління і реалізують принципи публічності, відкритості, відповідальності та сервісності.

3. У дисертаційному дослідженні заслуговує на увагу спроба виокремити режими функціонування Ситуаційних центрів Національної поліції України залежно від рівня оперативної обстановки (поточний, надзвичайний, воєнний), а також опис форм і методів його діяльності в таких умовах. Водночас ця класифікація викликає низку методологічних і нормативних уточнень, зокрема незрозуміло, на яких саме нормативних актах або внутрішньовідомчих документах базується виокремлення зазначених режимів функціонування, а перелік методів діяльності центру подано переважно описово, без нормативної деталізації. Було б доцільно вказати, які саме управлінські рішення ухвалюються

на основі аналітичного прогнозування, які інструменти прогнозування використовуються та як забезпечується їх правове регламентування.

З огляду на це, викладений підхід до режимів функціонування Ситуаційних центрів Національної поліції України потребує нормативного обґрунтування, більшої конкретизації та юридичної визначеності понять.

Водночас, зазначені зауваження суттєво не впливають на загальну високу позитивну оцінку підготовленої наукової праці. Вони лише спрямовані на уточнення, удосконалення і роз'яснення окремих положень дисертації.

Відсутність порушень академічної доброчесності. Дисертація Є.Г. Веклича є оригінальною, самостійно виконаною науковою працею. У процесі вивчення наукових публікацій і дисертаційного дослідження в цілому фактів порушення академічної доброчесності не виявлено.

Висновок про відповідність дисертації встановленим вимогам. Дисертація Веклича Євгена Григоровича на тему «Адміністративно-правові засади організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України», подана на здобуття ступеня доктора філософії, є комплексним, цілісним, завершеним науковим дослідженням. У ній отримано нові науково обґрунтовані результати, що вирізняються новизною у вирішенні актуальних питань організації діяльності Ситуаційних центрів Національної поліції України. За актуальністю, ступенем наукової новизни, обґрунтованістю, теоретичною і практичною значущістю здобутих результатів дисертація відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам «Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах)», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261 (з наступними змінами і доповненнями), наказу Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 «Про затвердження вимог до оформлення дисертації» (з наступними змінами і доповненнями), Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету

Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44 (з наступними змінами і доповненнями), а її автор – Веклич Євген Григорович заслуговує на присудження ступеня доктора філософії галузі знань 08 «Право» зі спеціальності 081 «Право».

Рецензент:
завідувач кафедри поліцейської діяльності
Національної академії внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, професор

 Сергій БРАТЕЛЬ

МОЗОЛЬ С.